

EEN MOEILIJK OOGENBLIK

UIT HET ENGELSCH DOOR CORON.

Pzeker en ochtend kwam de heer Charles Bretard, agent van een gerenommeerd handelshuis te Parijs, in zichtbaar hevige ontsteltenis op het bureau van de geheime politie, en deelde den commissaris mede, dat hij het slachtoffer van een diefstal was, die hem bijna ruïneerde; geldswaardige papieren en wissels, bovendien een aanzienlijke som in baar geld, waren hem ontstolen. Toen hij na een afwezigheid van tien dagen, te Parijs doorgebracht, terugkeerde, had hij ontdekt, dat gedurende zijn afwezigheid, de geldkist was opengebroken. Er moesten valsche sleutels zijn gebruikt, want aan de kist zelve was niets te bespeuren, dat aan pogingen tot geweld deed denken. De heer Bretard overhandigde den commissaris een volledige opgave van de gestolen banknoten, geldswaardige papieren en contanten met nummers en verdere bijzonderheden.

Onmiddellijk werd onderzocht of een der gestolen banknoten reeds aan de Bank was gepresenteerd, dat echter niet het geval bleek te zijn, waarop het verzoek volgde ze niet uit te betalen. In de meestgelezen ochtend- en avondbladen werd terstond een waarschuwing tot het publiek gericht om de aangegeven banknoten waarvan de nummers en verdere bijzonderheden werden opgegeven, niet uit te betalen, maar bij aanbidding terstond de politie te waarschuwen. Een groote belooning werd uitgelooft voor inlichtingen, die tot de ontdekking van den dader of de daders konden leiden. Terzelfder tijd kwam de jongste compagnon der Parijsche firma Monsieur Dumanoir over, die natuurlijk woedend en in vuur en vlam was over het ongeval.

Trots alle moeite en nasporing was er niet de kleinste draad te vinden; de diefstal scheen in een ondoordringbaren sluier van geheimzinnigheid gehuld te zullen blijven.

Na eenige weken echter ontving de agent een brief met het poststempel Martin-le-Grand, waarin werd aangeboden de vermiste banknoten en geldswaardige papieren, tegen betaling van duizend pond, terug te geven. Het gestolene bedroeg meer dan tienmaal die som en was bestemd geweest tot dekking van wissels, die binnenkort zouden vervallen. Bretard had het geheele bedrag, onmiddellijk na ontvangst bij de bankiers Baring brothers moeten storten en zich reeds een scherpe berisping op den hals gehaald, omdat hij dat verzuimd had. Bij zijn aankomst te Londen had hij zich terstond naar zijn bureau begeven en daar den diefstal ontdekt. De inhoud van den ontvangen brief meldde verder, natuurlijk indien het voorstel werd aangenomen, de aanwijzing om een geheimzinnig gestelde advertentie, die bij den brief was gevoegd, in de Times te plaatsen; en dan zou het middel aan de hand gedaan worden om de zaak veilig — voor de dieven natuurlijk — tot een goed einde te brengen.

Teneinde het crediet van het kantoor te redden, dat door het niet aflossen van de na veertien dagen vervallende accepten geschokt dreigde te worden, was Monsieur Dumanoir wel geneigd dien voorslag aan te nemen; want hij vreesde, dat de firma zonder die wissels en geldswaardige papieren zich niet zou kunnen staande houden. De commissaris van politie echter, aan wien Dumanoir den brief liet lezen, wilde van het voorstel aan te nemen niets weten; zelfs dreigde hij met gerechtelijke vervolging als hij het deed.

De advertentie werd toch geplaatst, waarop een antwoord inkwam, luidende: dat Bretard, de agent, zich den volgenden middag om vier uur precies in Old Manor House, Green Lanes, Newington moest bevinden, met het geld bij zich. Om all' verraad te voorkomen was er bijgeschreven, dat Bretard in de genoemde herberg een briefje zou vinden, waarin de plaats van samenkomst nader werd aangegeven — een verafgelegen plek, zonder boomen of struiken, zoodat geen hinderlaag mogelijk was; daar zou men de zaak afhandelen, waartoe hij daar zonder geleide en te voet moest komen. Dat was slim en voorzichtig bedacht en maakte dus de kans om den schurk in handen te krijgen zeer bezwaarlijk. Op het bepaalde uur verscheen Bretard, maar er was evenmin een brief als een mondeling bericht gebracht; geen enkel vreemd uitzienend persoon was er te zien geweest. Den volgenden morgen kwam er echter een brief, waarin gemeld werd, dat men den valstrik door de politie gelegd, bemerkt had. De schrijver deelde verder mede, dat dergelijke pogingen onverstandig en nutteloos waren, en dat, wanneer er niet te goeder trouw gehandeld werd, de geldswaardige papieren eenvoudig zouden vernietigd worden. Zoo stond het er mede, toen mijn chef mij de zaak in handen gaf, omdat ik Fransch verstond en de bestolene daarentegen bijna geen woord Engelsch. Nauw-

keurig werd ik in kennis gesteld met alle bijzonderheden, den diefstal betreffende, en na een langdurig onderhoud vertrok ik om op mijn gemak de zaak te kunnen overleggen en te bedenken, hoe ik de zaak het beste zou aanpakken.

Na rijpelijke overweging, kwam ik op de gedachte om Monsieur Dumanoir eens alleen te spreken. Ik gaf den kellner van een restauratie in de nabijheid van het hotel, waar hij zijn intrek had genomen een briefje voor Monsieur Dumanoir, waarin ik hem verzocht wegens een dringende zaak dadelijk een onderhoud met hem te mogen hebben.

Hij was dadelijk daartoe bereid en kwam heel spoedig daarop op mijn kamer. Ik stelde mij in mijne kwaliteit voor en na eenigen tijd met hem over den diefstal gesproken te hebben, vroeg ik hem zoo onder het gesprek door, — want hij scheen mij wat te driftig en te openhartig om hem nu al een vermoeden, dat bij mij was opgerezen, mede te deelen: „Is mijnheer Bretard nu op het kantoor waar de diefstal gepleegd is?”

„Neen, hij is voor zaken naar Greenwich en komt eerst

„Kijk maar,” zei ik en hield haar den afgestompten staart van het dier voor.

van avond laat terug. Wanneer ge echter nog een onderzoek wilt instellen, geef ik u daartoe gaarne de gelegenheid.

„Dat vind ik juist noodzakelijk,” zeide ik. Toen wij op straat waren, liet ik er dadelijk op volgen: „Sta mij toe gearmd met u te loopen, zoodat niemand kan vermoeden, dat mijn bezoek van ambtelijken aard is.”

Lachend bewilligde hij er in, en zoogingen wij arm in arm naar het huis, waar wij door een oude vrouw werden ontvangen. Op het kantoor vonden wij een jongmenschen, dat aan een lessenaar zat te schrijven. Naar het mij dadelijk opviel, wierp hij een vorschenden blik naar mij, maar ik gaf hem geen gelegenheid zich mijne gelaatstrekken goed te kunnen zien. Snel reikte ik Dumanoir een kaartje toe, waarop ik ongemerkt de woorden: „zend kantoorbediende weg,” geschreven had.

Dat ging gemakkelijker als ik gedacht had. Den vragenden blik van Monsieur Dumanoir beantwoordde ik, dat om een nauwkeurig onderzoek, zonder getuigen te doen, ik het geraden vond niet als politieambtenaar herkend te willen worden. Hij had niets daartegen en zond ook de oude vrouw weg om een verre boodschap te doen.

Nu doorzocht ik elken hoek, bekeek elk stukje papier waarop iets geschreven stond nauwkeurig, totdat er niets meer te snuffelen overbleef. Het zoeken was vruchteloos.

„Zijt gij er volkomen van overtuigd, Monsieur Dumanoir, dat mijnheer Bretard geen vrouwelijke familie of kennissen in Engeland heeft?”

„Volkomen zeker,” was zijn antwoord. „Dat heb ik door mijn kantoorbediende Cloudon en bij de huishoudster nauwkeurig laten onderzoeken.”

Op hetzelfde oogenblik kwam de klerk haastig en bijna buiten adem terug, waarna ik het kantoor verliet, zonder hem de gelegenheid te geven mijn gelaat opletterend te beschouwen.

„Alzoo geen damesbekenden?” dacht ik, toen ik de achterkamer van de restauratie weer binnentrad; „maar waar komen dan die snippers geparfumeerd papier, die ik in zijn lessenaar vond, vandaan?” Ik beproefde ze aan elkaar te voegen, maar na lange vruchteloze pogingen, zag ik dat het stukjes van verschillende brieven waren, heel klein geschreven en blijkbaar van een vrouwenhand afkomstig.

Ongeveer twee uur later liep ik langzaam naar Stoke-Newington, waar ik eenige onderzoekingen voor een andere zaak te doen had, toen een gekleurd aanplakbiljetje, in de etalage van een winkel in kramerijen toevallig mijn opmerkzaamheid trok. Het luidde als volgt: „Twee

guinies belooning! Vermist een Italiaansche windhond, met afgestompten staart, luisterende naar den naam van Fidèle. Nadere inlichtingen hier in den winkel.”

„Fidèle” dacht ik bij mijzelf; „ei, ei, zou dat soms in betrekking kunnen staan met de correspondentie van mijnheer Bretard?” Ik doorliep dadelijk bij het schijnsel van een gaslantaarn nog eens eenige der geparfumeerde snippers, waarin het volgende voorkwam: „Mijn arme Fidèle is weggegaan... Op het aanplakbiljet stond een datum van een week of drie geleden. Ik stapte den winkel binnen en zeide, dat ik iemand kende, wien zulk een hond was nagelopen. De vrouw, die achter de toonbank stond, vond die mededeeling zeer aangenaam, omdat de dame, die den hond verloren had, een klant van haar was en zich het verlies van haar lieveling zeer aantrok.

„Hoe heet die dame?” vroeg ik.

„Ik kan den naam niet goed zeggen, antwoordde de vrouw, „zij is, meen ik, een Française, maar hier is haar adres, zij heeft het eigenhandig in het bestelboekje opgeschreven.” Ik las: „Madame Maillet, Oak Cottage, tusschen Edmonton en Southgate.” — Het schrift kwam zeer veel overeen met dat op de stukjes papier uit den lessenaar van mijnheer Bretard, en de schrijfster was een Française! Dit leidde mij op een spoor, dat ik besloot te volgen. Na nog eenige vragen gedaan te hebben, verliet ik den winkel, met de afspraak, dat ik den volgenden dag den hond aan de dame zou terugbrengen.

Na mijn zaak in Newington spoedig ten einde gebracht te hebben, liep ik in allerijl naar het Westen van de stad, naar een koopman in honden en leende van hem een hond, wel geen hazenwind, maar die toch het voornaamste kenteeken bezat, n.l. een afgestompten staart; overigens was het een leelijk beest.

Den volgenden dag, tegen den middag, verwoogde ik mij aan de woning van Madame Maillet. Ik had mij zóó als hondendief verkleed en zóó bedriegelijk gegrimmeerd, dat zelfs mijn vrouw een gil gaf toen ik, voordat ik heenging, op eens voor haar stond.

Madame Maillet was thuis, maar ongesteld, de dienstmaagd, die de boodschap bracht, zei dat zij wel den hond naar

Mevrouw zou brengen, als ik hem maar uit de mand nam. Ik vertelde de dienstmaagd, dat ik den hond niemand anders dan de dame zelve wilde laten zien en hem niet uit mijn handen gaf. Met dit antwoord ging de dienstmaagd weer heen en liet mij een poos buiten staan, nadat zij, uit voorzichtigheid, zeker door mijn verdacht voorkomen, de deur voor mijn neus dichtgeworpen en den grendel er voor geschoven had. Na eenige oogenblikken werd ik binnengelaten met de vermaning goed mijn voeten te vegen. Dat deed ik hoorbaar, en nu bracht mij de dienstmaagd naar de bovenkamer. Madame Maillet, een mooie vrouw, doch in spreken en houding in 't geheel geen voorname dame, lag op de sofa, in afwachting haar Fidèle weer te zien, maar zij schrikte zoo geweldig van mijn vagebondachtig voorkomen, dat zij overeind sprong en luid om Monsieur Maillet riep. De geroepene, een knap en slank man, met een keurig onderhouden kneveltje, kwam dadelijk te voorschijn, half ingezeept en met een scheermes in de hand.

„Ou'est ce qu'il y a donc?” vroeg hij.

„Mais, voyez cette horreur là”, riep zij, mij en niet den hond bedoelende, dien ik langzaam uit de mand trok. De heer lachte smakelijk, en Madame Maillet, door de aanwezigheid van haar man weer gerustgesteld, vestigde nu hare opmerkzaamheid op de gedaante van den langzamerhand voor den dag komenden hond.

„Mais, mon Dieu,” riep zij uit, toen de hond geheel zichtbaar was, „ce n'est pas Fidèle!”